

jeg bad ham om at gøre mig en Tjeneste i den Anledning — det var det hele.“

„Vil Hr. Sidenius rejse?“ spurgte Nanny — og der var noget i Betoningen, som fik Søsteren i Døren til at se iagttagende paa hende.

„Han tænker paa det, ja.“

Nanny spurgte ikke om mere. Som i Tanker gik hun hen og kastede sin halvt udrøgede Cigaret fra sig i en Malmskaal, der stod paa Bordet.

„Jeg tror virkelig, Nanny for Alvor har faaet et godt Øje til Hr. Sidenius,“ sagde Jakobe om Aftenen, da hun og Moderen sad alene i Dagligstuen omkring den tændte Arbejdslampe.

„Aa, hvor falder det dig ind!“ sagde Fru Salomon i lidt uvillig Tone — som var det en Tanke, der i Stilhed ogsaa havde beskæftiget hende og foruroliget hende en Smule. „Hr. Sidenius er jo en halvt utilregnelig Fusentast. Og Nanny mangler ikke Forstand. — Desuden reiser han jo nu, og dermed ophører sagtens vort Bekendtskab med ham.“

„Jeg har nu den Tro, at det vil trække ud med den Rejse,“ sagde Jakobe efter nogen Tavshed, — hun sad tilbagelænet i Sofahjørnet ved Siden af Moderen og saae ud for sig i en egen mørk Grublen.

„Kære Barn, hvad kan du vide om det?“

„Aa, jeg er da ikke blind, Mor! Fra det første, jeg saae det Menneske her, var jeg klar over, hvad han kom her for. Og han er vist ikke af dem, der saa hastig opgiver, hvad de har sat sig i Hovedet. Det siger jo ogsaa Ivan om ham. Hvad der ellers kan være at udsætte paa ham — og der er jo tilstrækkeligt endda! — noget af en Karakter synes han virkelig at være.“

Fru Salomon smilte lidt.

„Jeg tror, du begynder at forlige dig med ham, Jakobe.“

„Nej, det gør jeg ikke, ... og det vil jeg heller aldrig kunne. Dertil er hans Person mig for meget imod. Men jeg tænker paa, at han jo endnu er ganske ufærdig. Ingen kan vide, hvad han under gunstige Forhold vil kunne udvikle sig til. Maaske